

Sevgili Peygamberim

– atilla-can · 09 Mart 2010

SEVGİLİ PEYGAMBERİM

Günlerdir, hatta haftalardır, yaklaşan 'Kutlu Doğum Haftası' nedeniyle size, zat-ı şahanenize yüreğimden bir şeyler damıtmak istiyordum. Nihayet şu ana nasip oldu. Bedenim, kimliğini arayan bir belde, ruhum içindeki kasvetle asırlardır biriktirdiği çaresizliği, titreye titreye, sevgiliye; yani size kalemimin mürekkebini, kanımdan damıtırcasına ulaşmaya çalıştım ve bir süre sonra kalemimin mürekkebi, ırmaklar çağlayanlar gibi, mekik dokurcasına; sahibinin kontrolünden çıkan bir makine, sayfaların sathında, kendi mecrasını aramaya başlıyor.

Gelip geçen, pusulası bozulan bütün kavimler; putperestler, Mecusiler, beşeri dinler... sevgilerini, umutlarını, aşklarını, hırslarını, öfkelerini, harçtan yapan nesnelere armağan edenler; hepsi ama hepsi aslında kör ve şaşkın hep seni aradılar. Sendin onlara umut, beklenti, aşk.

Şu sonsuzluk evrenini aşkla donatan yüce rabbimin sevgili kulu...! Bu mektubu 21.asırdan, kalbimin 21 numaralı şehrinde harçların gökdelenleştiği, ruhların mahzenleştiği bir asırdan, yüreğimin çölünden, meltem rüzgarları estiren gönlünün yüce doruklarına yolluyorum. Ne olur gel, ne olur.

Seni arayan, yolunu kaybetmiş, gözleri şaşkı; her gördüğü nesneye "ilahım" diye bakan kavimlerden sakındır beni. Apartmanların; ruhları gibi boyalı, makyajlı duvarlarını süsleyen resimlerine bakmaktansa, her biri kendi çağının medeniyetini tasvir eden mağara duvarlarının çiziklerine bakmayı daha bir anlamlı buluyorum. Evet, evet sana, şimdi bir önceki günden daha bir hasret duyuyorum.

Ey nebi-i münevver! Sevdanın, senin davanın ayak izlerini bulabilmek için yüreğimdeki "Habeş" çöllerine tek başıma hicret ediyorum. Hani İslam'ı çelik kabından çıkarmaya çabaladığın yıllarda Amcan Ebu Talip, müşriklerin hilelerini ve tekliflerini iletğinde, sen ona; oldukça kararlı ve inançlı bir edayla: "Vallahi amca! Güneşi sağ elime, Ayı da sol elime koysalar, yine bu dinden, bu davetten vazgeçmem. Ya, Allah bu dini hakim kılar ya da bu uğurda canımı veririm" demiştin, aradan 14 asır geçti, sen her saniye, insanlığın solunda yani kalbinde ay gibi doğuyor, ışık ve nur saçıyorsun, sağında; yani ciğerlerinde, yaşamlarını anlamlı kılan nefes oluyorsun.

Kainatı tespih taneleri gibi dizen yüce Rabbimîn sevgili kulu! zamanın gittikçe değerini arttırdığı yürek ve bilgi hazinesi... Ne olur gel, dizlerinin dibinde hasbihal eyleyelim. Kimler, kimler tutuşmadı ki kor ateşinde mesela 17 yaşında Sa'd Bin Ebi Vakkas, annesinin itirazları, dininden dönmesi için kendi canını feda edeceğini söylemesine ve tüm bu dayatmalarına rağmen: "Anne, yüz canın olsa ve dinimden dönmem için feda etsen yine de vazgeçmem" şeklinde yanıtlamıştı. Bilemiyorum, tüm bunları örnekleyebilecek, başkalarının, başka sadakat hikayesi var mı? Hiç zannetmem. Elbetteki çıkar düzenlerinin bozulacağından çekinen kabile reisleri, husumetlerini, sana ve ashabına sunmaktan hiçbir zaman geri durmadılar. Ümeye Bin Halef, Ebu Cehil, Hint gibi tarihin ve insanlığın vahşet defterinde özel bir yer ayırdığı şahsiyetler, günümüzde karşılaştığımız "çağdaş" suretleri bizleri inançtan, ihlastan, sabırdan alıkoyamayacaklar. Biz, Hz. Ali gibi, inancımızı sorgulayan babamız dahi olsa, sonsuz nura gölge düşürmeyeceğiz.

Bu mektubu "çağdaş" kabile reislerinin hüküm sürdüğü, her gün bir Uhud'u yaşadığım, küre(k)selleşen, birbirinin yumurtalarını çalan, insanların birbirlerini bir kale gibi gördükleri ve kaleyi ele geçirmek için çabaladıkları (para, gurur, ırz) bunları fazilet saydıkları köy gibi bir dünyadan yolluyorum.

Sen senden önce de vardın, sonra da. Sen, sadece kainatın yörüngesinde değilsin, yüreği kainat olan insanın yörüngesinde. Bana bu ikincisi daha yakın geliyor. Gözlerimi yumup seni hayal ederken şimşekler çakıyor göz kapaklarımda. Ruhumun aydınlığı, seni düşünmenin şevki, göz kapaklarımda karanlığa isyan ediyor; derken şimşekler yeniden çakıyor, çakan her şimşek, görüntü, kutsal bir alfabenin harflerinden sevgi sözleri fısıldıyor kalbime. Evet, evet doğa, doğam kendi lisanınca bana bir şeyler anlatıyor, resmediyor.

Bütün sevgileri yüreğinde donatan sevgili!

Hani 14 asır evvel Allah'ın ayetleri kendisine sunulan ve tebliğle mükellef kılınan aşk timsali. Bir keresinde yüce rabbim "Bakara" süresinde Allah'ın boyasını anlatır ve "Allah'tan güzel boya vuran olmaz." der ya işte o boyanın en güzel tonu da sensin.

Tabiatı seyreyliyorum. Müşahhas ve mücerret bütün varlıklar, kavramlar, nesnelere... iyi-kötü, vefa-ihanet. Erdem - düşkünlük... hep karşıtıyla tezahür ediyor. Menfi olan her ne varsa karşısına sadece sen dikiliyorsun, dinliyorsun Nebi-i Muhammet Mustafa(s.a.v.)

Türlü türlü faziletleriyle ayrı ayrı adalara konmuş deniz feneri! Bütün menfi kavramların anlamım en üryan şekilde çıkartan dost. gündüzün kıymetini gecede buldurtan sevgi deryası. Tüm bu çırpınışlarım, sevgi deryanda hep bir ada olabilmek, hem de bir toz zerreciğinde, bilmem enginliğine sığabilir miyim? Tarihin altın nakışlarla süslediği sevgili!

Küfür ehli-yaşadığın asırda-gözle görülür mucizelerini bile, kahinlikle, sihirbazlıkla, mecnunlukla itham etti. Oysa ki sen ne kâhin, ne sihirbaz ne de mecnundun; sen, tüm taşların, ağaçların, "Esselamü aleyke ya Resullallah" diye eğildikleri Allah'ın eşsiz kuluydun. Gel de gönülleri taşlaşmış, bedenlerinden de sadece balta sapı yapılan günümüz insanına anlat.

Sen yetim, öksüz büyüyen, rahmeti, sevgisi kainatı, insanlığı titreten adalet terazisi. Uhud'da şehit düşen Akrabe'nin oğlu Beşir ağlayarak yanına geldiğinde, sen ona neden ağladığımı sormuştun; yetim, öksüz büyümenin titreyen ses tonuyla. O da susmuştu, bunun üzerine:

Senin baban ben, Aişe (r.a) validemiz de annen olsun kabul eder misin? Diye sormuştun. Beşir'i tatlı bir tebessüm sarmış, kalbi yüzüne taşmış, birden heyecanlanarak, çocuk coşkusunu tutamadan boynuna sarılmış: "Babam anam sana feda olsun" diyerek sevincini dile getirmişti. Tabiki bunları, bu örnekleri, rahmet deryanın birkaç katresi, fani ömrünün eşsiz derinliğinin birkaç anısı olarak anlatıyorum.

Dünyanın bütün alfabelerindeki bütün kelimeleri yan yana dizsem, bunları bir köprü olarak sana uzatsam yanına varır mıyım? Biliyorum istikamet seni gösterir; ama ömr-i sermayem senin sevgi tuvalinde, sana ulaşmak için bir çizik bile olmaz. Ha yeri gelmişken bir düşüncemi daha paylaşmak istiyorum. O yaşadığın 6. ve 7. asırlar, 63 yıl olan ömr-i sermayem, bunun her bir saniyesi, dakikası; senden uzak olmanın verdiği elemün günleri, haftaları, ayları, hatta yılları oluyor. Ne olurdu yüce rabbim hayatta bulunduğun zamanı dondursaydı da daha somaki kuşaklara izi etseydi; fakat şunu da iyi biliyorum, senin ömrünün her saniyesi, sonrakilere asırlara sığacak tecrübe, fikir, ilham verirdi.

Kainatın yüce yaratıcısı: "Kullarım beni sorarlarsa, ben çok yakınım, bana dua ettiklerinde, dua edenlere

cevap veririm. Onlar da bana cevap versinler ve iman etsinler ki doğru yolu bulsunlar." Diye buyurmuştu ve sen de bu amaçla bizi cansiparane gecenı gündüzüne katarak doğru yola yönlendirmeye çalışıyordun. Bunun için Taif'te uğradığın o unutulmaz tehdit, küfür, alay ve hakaretler vardı ya doğrusu bunlara, ümmetin ve benim için katlandığını düşündükçe daha bir seviyorum seni. Düşünüyorum da o engin sabrın, hoşgörün, sevgin, davan olmasaydı katlanabilir miydin?

Günümüzde ruhunun ve bedeninin aritmetik ortalamasını tutturamayan, modernizeye bandırılmış, incelmek için sadece etini düşünen, olmadık tarzlar deneyen çaresiz insanı... her şey, herkes aslında sana hasret.

Dalında tüneyen çaresiz kuş yavrusu, toprakta filizlenen tohum, havada yağmurlaşan bulut, dağlarda kabaran toprak, denizde hırçınlaşan su hatta ana rahmindeki cenin... aşk iksiriyle seni sayıklar, sana sürgün, sana yalnız, sana çaresiz. Suyumun, toprağımın havamın hatta şu an soluduğum nefesin de sebebi vücudu gayesisin. Titreyerek yerle bir olan şehirler, kaybolan yollar, ırmaklar; hep bir sürgünün doğrultusunda yıkılan günahlar, adresine yollanan mektuplar ve damarlarda akan kanlar halini alır. Sana sevgili diyebilmek; korkusuzca, beklentisizce... aman ya Rabbi! Bir bilsen beni nasıl ferahlattığını, kalbime eşsiz bir damak tadı salgıladığını, kanımın rengini, ritmini değiştirdiğini. Sana duyduğum her bir özlem, kalbimin kılcal damarlarından sana akan, coşan, kendi içinde menderesler çizen bir hal alıyor. Ben kainatı aramak, tanımak için teleskoplar, rasathaneler düşlemiyorum. Kainat olan insan, Allah'ın rasathanesi olan gönül, teleskop olan sevgin. Neyime, nemize yetmez.

Bu mektubu, kendilerine paradan, şehvetten, riyadan putlar yapan, yaptıklarım beğenmeyip her gün yerlerine yenilerim diken, değerlerini hisse senedi gibi alıp satmaktan sakınmayan ahir bir zamandan yolluyorum. Yaşadığım sıkıntıları, içinde bulunduğum ortamı az çok anlattığımı düşünüyorum. Her geçen an, günahların alevi, cehaletin gölgesi daha da sarmalıyor benliğimi. Bu dehlizden kurtulabilmek için senin beni düşündüğüne dair bir iz-belki de teselli olabilmek için-arıyorum.

Elbetteki "yüce Rabbim, kullarının geleceğini de bilir geçmişini de... bizler, kullan onun ilminden, ancak onun dilediği kadarını kavrayabiliriz. Onun kürsüsü gökleri ve yeri kaplamıştır; her ikisini de görüp gözetmek ona pek ağır gelmez. O pek yüce, pek büyüktür" Ayeti, Allah'ın neyi, ne kadar, niçin uygun gördüğünü çok açık, net ve samimi bir üslupla ortaya koyuyor. Tüm bunları teyit etmek için derin bir nefes alıyorum. Ciğerlerime dolan her nefes arının peteğine nakşedilen birer polen gibi mucizeleşiyor; şaşırıyorum, hayret etmiyorum. Duygularım, düşüncelerim kendi kendinin sağlaması olan basit bir problemi kısa bir solukta çözüyor.

Ölü koyunun bile zehirlenmene tahammül edemediği, terk ettiğin minberin hüngür hüngür ağladığı, şelalelerin sende şakımak için bir ömür yol aldığı Nebi! Tüm bunlar sadece senin mucizelerin, benim için Allah'ın en büyük mucizesi de sensin.

Atilla CAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğr.

meretocan72@hotmail.com